

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **FTV Prima s.r.o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 – Libeň, IČ 48115908, zast. Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, Škrétova 44/6, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného sp.zn. 2008/614/vos/FTV, č.j. vos/1267/09, ze dne 18.2.2009,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 18.2.2009 sp.zn. 2008/614/vos/FTV, č.j. vos/1267/09, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16.328,- Kč, a to do 30 (třiceti) dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Ludmily Kutějové, advokátky.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení ve výroku uvedeného rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jako „žalovaná“ nebo „Rada“), kterým byla žalobci udělena pokuta ve výši 200.000,- Kč za porušení povinnosti dle § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o rozhlasovém a televizním vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „zákon“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 16.3.2008 od 14:20 hodin na programu Prima televize odvysílal pořad „Nejúžasnější videa světa II“, který obsahoval drastické, detailní, několikrát opakované a dlouhotrvající záběry skutečných událostí, doprovázené komentáři nadšenými či lehce zklamanými, které jsou způsobilé ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, čímž došlo k porušení povinnosti nezařazovat v době od 6:00 hodin do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Podle žalobce je napadené

rozhodnutí nezákonné, neboť bylo vydáno v rozporu s hmotným právem, a dále toto rozhodnutí anebo řízení, které jeho vydání předcházelo, trpí procesními vadami.

Žalobce v první žalobní námitce poukazoval na nesprávné a neúplné vyhodnocení způsobilosti posuzovaného pořadu ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí dospěla k závěru, že se žalobce odvysíláním pořadu dopustil porušení předmětného ustanovení zákona, neboť uvedený pořad obsahoval dle žalované drastické, detailní, několikrát opakované a dlouho trvající záběry skutečných událostí doprovázené komentáři nadšenými či lehce zklamanými, které jsou způsobilé ohrozit fyzický, psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých, pak toto hodnocení nerozlišuje mezi tím, zda odvysíláním posuzovaného pořadu došlo k ohrožení fyzického, psychického nebo mravního vývoje dětí a mladistvých. Žalobce poukazuje na to, že se jedná o různé druhy ohrožení a je nutno mezi nimi rozlišovat. Z napadeného rozhodnutí přitom nevyplývá, jakým způsobem a kolika typů ohrožení se žalobce dopustil, což je relevantní i při ukládání pokuty, ani se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně nevypořádala se všemi zákonem chráněnými statky, tj. zájem na ochraně fyzického vývoje dětí a mladistvých, zájmem na ochraně psychického vývoje dětí a mladistvých a zájmem na ochraně mravního vývoje dětí a mladistvých, jak jsou vyjmenovány ve výroku napadeného rozhodnutí, což dle žalobce činí napadené rozhodnutí nezákonným.

V další žalobní námitce žalobce poukázal na nedostatečnost popisu skutku a nedostatečnost vyhodnocení jednotlivých složek správního deliktu. Žalobce má za to, že popis skutku je nedostatečný, a to z důvodu, že vymezení skutku dle výroku napadeného rozhodnutí není možno jednoznačně ztotožnit s popisem vytýkaných sekvencí posuzovaného pořadu, jak jsou tyto popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále z napadeného rozhodnutí nevyplývá, z čeho žalovaná usuzuje, že některé scény v posuzovaném pořadu jsou způsobilé ohrozit fyzický, mravní a psychický vývoj dětí a mladistvých. Žalobci není zřejmé, na základě jakých důvodů či skutečností žalovaná k takovému závěru dospěla. Dále podle žalobce Rada hodnotila posuzovaný pořad subjektivně a neúplně. Zde žalobce odkazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp.zn. 28 Ca 312/1998, podle něhož jestliže zákon provozovateli televizního vysílání ukládá povinnost nezařazovat v době od 6.00 hodin do 22.00 hodin pořady, které by mohly ohrozit psychický nebo morální vývoj dětí a mladistvých, činí tak za pomoci pojmu obsahově neurčitěho. Má-li být za porušení této povinnosti provozovateli uložen správní trest, musí být tento neurčitý pojem odborně a objektivně vyložen a musí být prokázáno, že v případě určitého pořadu k porušení povinnosti skutečně došlo. V posuzovaném případě však podle žalobce z výroku ani ze odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, z čeho žalovaná čerpá jistotu, že popsané scény posuzovaného pořadu jsou způsobilé děti fyzicky, psychicky a mravně ohrozit. Žalobce má za to, že posuzovaný pořad by měl být posouzen jako celek, jinak by udělením pokuty došlo k zásahu do práv žalobce nad míru přípustnou zákonem. Z dikce ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona plyne, že provozovatel vysílání je povinen nezařazovat do vysílání v určené době pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický anebo mravní vývoj dětí a mladistvých, přičemž z této dikce plyne, že v rámci posuzování, zda byl či nebyl spáchán správní delikt, má správní orgán zvažovat, zda vysílání posuzovaného pořadu jako takového v celku, v jeho vnitřních souvislostech i v kontextu bylo způsobilé ohrozit zákonem chráněny zájmy. Nestačí tedy pouze uvést, že vyňaté sekvence, slova, jednotlivá jednání, jsou způsobilá ohrozit zákonem chráněny zájmy, jak to učinila Rada. Dále žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je opřeno pouze o okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, žalovaná v napadeném rozhodnutí nevyhodnotila naopak skutečnosti, jež by svědčily ve prospěch žalobce, a to přesto, že žalobce ve svém vyjádření

na některé sekvence posuzovaného pořadu, které nebyly uvedeny v oznámení o zahájení správního řízení, upozornil.

V další žalobní námitce žalobce poukazoval na to, že žalovaná postupovala v rozporu se zásadou materiální pravdy a rozhodovala bez znalosti věci. S poukazem na ustanovení § 3 správního řádu měl správní orgán - žalovaný postupovat ve věci tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce však má za to, že pokud jde o otázku, zda vysíláním posuzovaného pořadu byla či nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu, jde o záležitost hraniční. Tím, že si žalovaná o této otázce učinila závěr, aniž by podkladem pro takové rozhodnutí bylo odborné posouzení (znalecký posudek), žalovaná nepřípustným způsobem překročila hranici správního uvážení. Dále žalobce považuje za nezbytné, aby hodnocení posuzovaného pořadu bylo založeno na osobní znalosti osob, které o správním deliktu a o sankci rozhodují, přičemž v odůvodnění napadeného rozhodnutí je sice uvedeno, že Rada se po shlédnutí obrazové zvukového záznamu předmětného pořadu ztotožnila se závěry analýzy, ale žalobce má za to, že Rada posuzovaný pořad vůbec neshlédla a za účelem posouzení věci se spokojila pouze s analýzou. Tento závěr žalobce dovozuje i ze skutečnosti, že ve správním spise není založen protokol o promítnutí posuzovaného pořadu podle § 18 správního řádu. Proto žalobce dovozuje, že stav věci nebyl zjištěn zákonem požadovaným způsobem a v zákonem požadované míře, a proto je napadené rozhodnutí, které z takto nedostatečně zjištěného stavu vychází, nezákonné.

Ve čtvrté žalobní námitce žalobce poukazoval na to, že žalovaná postupovala při ukládání pokuty v rozporu se ustanovením § 61 odst. 2 a 3 zákona, tedy v rozporu s kritérii pro uložení a určení výše pokuty. S poukazem na taxativní výčet zákonných kritérií tento výčet nedává žalované na výběr, zda při ukládání pokuty přihlédne pouze ke zde uvedeným zákonným kritériím nebo zda bude rozhodovat o výši pokuty i s ohledem na jiné další skutečnosti. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaná rozšířila uvedený taxativní výčet kritérií významných pro uložení pokuty a její výši, a dále se žalovaná s některými zákonnými kritérii nevypořádala, například, že žalovaná při rozhodování o výši pokuty přihlédla i k tomu, že žalobkyně porušila dle žalované povinnost opakovaně a dále se nevypořádala s dalším zákonným kritériem - typem pořadu.

V další žalobní námitce žalobce namítal, že žalovaná postupovala v rozporu s ustanovením § 59 odst. 1 a 3 zákona, neboť podle žalobce před udělením pokuty v daném případě nebyl dodržen postup, kdy je Rada povinna upozornit provozovatele vysílání na porušení podmínek zákona a stanovit lhůtu k nápravě. Žalobce dovozuje, že předchozí upozornění je předpokladem pro možnost uložení sankce. Žalovaná však podle žalobce žádné upozornění ve vztahu ke dotyčnému pořadu nevydala a rovněž nikdy žalobci neposkytla lhůtu k nápravě. Žalovaná přitom k této věci v napadeném rozhodnutí uvádí, že taková interpretace § 59 zákona by vedla k absurdní situaci, kdy by u jednorázových deliktů spočívajících v porušení konkrétního zákonem chráněného zájmu odvysíláním konkrétního pořadu nebylo možné za spáchání takového deliktu provozovatele televizního vysílání postihnout, pokud by takový konkrétní pořad už nebyl reprizován, přičemž by v takovém případě příslušná ochranná ustanovení vymezující podmínky pro obsah vysílání nemohla vůbec plnit svou funkci. Žalovaný má rovněž za to, že k naplnění účelu dotyčného ustanovení plně postačí, pokud byl provozovatel na porušení předmětné povinnosti již upozorněn, ať již při prvním porušení postupem dle § 59 zákona nebo v následných případech již zahájením řízení o uložení pokuty. Takovýto výklad uvedeného ustanovení by však podle žalobce byl v rozporu se smyslem zákonné úpravy.

V poslední žalobní námitce žalobce vytýkal žalované, že postupovala v rozporu se zásadami správního trestání. S poukazem na princip preventivní funkce trestu žalobce poukazuje na to, že tím, že žalovaná neprodleně po odvysílání posuzovaného pořadu neupozornila žalobce na možné porušování zákona a nestanovila mu lhůtu k nápravě, upřela trestu – pokutě její preventivní funkci a porušila tak jednu ze zásad správního trestání. Dále, přestože žalobce ve svém vyjádření a v rámci správního řízení poukazoval na skutečnost, že popis jakékoliv části děje uvedený v oznámení o zahájení správního řízení vůbec nic neříká o působení daného konkrétního pořadu na děti či mládež, a že žalovaná navíc nepopsala, o jaké záběry se přesně jedná zejména proč a jakým způsobem mohly tyto záběry v kontextu pořadu ohrozit vývoj dítěte nebo mladistvého, přičemž žalobce požádal o přesnější vymezení předmětu řízení, žalovaná této žádosti nevyhověla, neboť dle jejího názoru bylo nepochybné, pro jaký skutek bylo řízení zahájeno. Žalobce však trvá na této své námitce, že předmět řízení nebyl v oznámení o zahájení správního řízení a ani následně vymezen přesně, když žalovaná v oznámení neuvedla, jakým způsobem mělo k naplnění objektivní stránky skutkové podstaty předmětného správního deliktu dojít. Žalobce se tak nemohl k vytýkaným sekvencím dostatečně fundovaně vyjádřit a byl tak zkrácen na jeho právu vyjádřit v řízení své stanovisko.

Přestože má žalobce za to, že se odvysíláním předmětného pořadu nedopustil porušení zákona, přičemž má rovněž za to, že napadené rozhodnutí trpí uvedenými procesními vadami, pro které je třeba toto rozhodnutí považovat za nezákonné, navrhoval v případě, že by se soud s uvedenými žalobními námitkami neztotožnil, aby v rámci moderačního práva soud dle § 78 odst. 2 s.r.s. od trestu upustil, eventuálně aby soud pokutu snížil. Tento návrh žalobce odůvodnil především absencí předchozího upozornění ve smyslu § 59 odst. 1 zákona, a neposkytnutím lhůty k nápravě žalovanou a rovněž nedostatečným popisem předmětu řízení v oznámení o zahájení správního řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě k jednotlivým žalobním námitkám vyjádřil takto:

K první žalobní námitce žalobce ohledně nesprávného a neúplného vyhodnocení způsobilosti posuzovaného pořadu ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, žalovaná uvedla, že na základě obrazově zvukového záznamu Rada konstatovala, že předmětný pořad obsahuje scény, které mohou na dětského diváka působit děsivě, mohou chtít vyvolávat pocity strachu a úzkosti, tyto působivé scény mohou též dětského diváka citově otupit, některé scény mohou též působit na dětského diváka návodně, v dětském divákovi může být vzbuzována touha dokázat podobný „hrdinský“ čin a stát se významným a obdivovaným, záběry jsou způsobilé dětského diváka šokovat, vyvolat v něm úzkost a strach, v opačném případě mohou v dítěti vyvolat touhu po vyzkoušení si takové brutální agrese „na živo“, mohou vážným způsobem traumatizovat a může dojít zejména k ohrožení psychického vývoje dětí a mladistvých, neboť působí svou návodností, působí na dětského diváka vzbuzování strachu úzkosti, které mohou dětského diváka traumatizovat, může vést k otupění dítěte k bolesti druhých a ke ztrátě přirozeného soucitu, což je velmi vážným rizikem pro zdravý psychický vývoj dětí a mladistvých. Rada rovněž v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedla, že se jedná o záběry, která jsou nepochybně způsobilé traumatizovat dětské diváky. Takové záběry mohou ohrozit psychický i mravní vývoj dětí a mladistvých. Žalovaná se tedy domnívá, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí bylo rozlišeno, k jakému ohrožení vývoje dětí a mladistvých mohlo odvysíláním pořadu dojít, když odůvodnění obsahuje opakovaně, že mohlo dojít k ohrožení zejména psychického vývoje dětí a mladistvých, ale též k ohrožení vývoje mravního.

Pokud jde o druhou žalobní námitku ohledně nedostatečného popisu skutku a nedostatečného vyhodnocení jednotlivých složek správního deliktu, žalovaná znovu poukázala na podrobný popis vytýkaných scén v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž má za to, že předmětný skutek vymezila dostatečně a nezaměnitelně a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je rovněž dostatečně zřejmé, čím jsou vytýkané scény způsobilé ohrozit psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých.

Žalovaná rovněž odmítla akceptovat tvrzení žalobce, že posuzovaný pořad byl hodnocen subjektivně a neúplně. Poukázala na to, že správní úvaha je v odůvodnění napadeného rozhodnutí obsažena, z jeho odůvodnění je též zřejmé, že předmětný pořad byl posuzován nejen co do jednotlivých scén ale též ve svém celku. Podle žalované nelze ani přisvědčit námitce, že Rada nevyhodnotila skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Zde žalovaná uvedla, že Rada jako správní orgán hodnotí, zda se provozovatel televizního vysílání dopustil odvyíláním předmětného pořadu správního deliktu, přičemž Rada nemůže ve vztahu k § 32 odst. 1 písm. g) zákona ustoupit od zákonem stanoveného požadavku, aby provozovatel vysílání nezařazoval v určené době pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Žalovaná trvá na tom, že z napadeného rozhodnutí je dostatečně zřejmé, jakým jednáním žalobce skutkovou podstatu správního deliktu naplnil a o jaký důvod se jedná.

Pokud jde o žalobní námitky ohledně tvrzených procesních vad, k tomu žalovaná uvedla, že součástí správního spisu je i CD disk, na němž je předmětný pořad zachycen. Správní spis je dostatečným podkladem umožňujícím zjistit skutečný stav věci, když žalobce ani vytýkané scény, které jsou v pořadu obsaženy, nijak nezpochybnil, nesouhlasí však s jejich hodnocením. Pokud jde o hodnocení posuzovaného pořadu učiněné bez odborných znalostí, k tomu žalovaná uvedla, že není její povinností opatřovat si vždy ve všech případech znalecký posudek k prokázání toho, že by daný pořad mohl ohrozit fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých. Přizvání znalce za účelem odborného posouzení věci je namístě tehdy, pokud by na základě vysílaného pořadu ve vazbě na požadavky zákona nebylo možno učinit logické správní uvážení o takovém typu pořadu a šlo by o hraniční případ složitého správního úsudku. V daném případě však podle žalované pořad obsahuje drastické, detailní, několikrát opakované a dlouho trvající záběry skutečných událostí, doprovázené dramatickými komentáři nadšenými či lehce zklamanými a lze usuzovat na to, že je zde dána možnost takovým pořadem ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Žalovaná má za to, že hodnocení vytýkaných scén u posuzovaného pořadu, uvedené v napadeném rozhodnutí, je adekvátní. Žalovaná rovněž tvrdí, že se na svém zasedání konaném dne 18.2.2009, na němž o správním deliktu a o sankci rozhodla, seznámila s celým správním spisem, tedy i s CD diskem, na němž je předmětný pořad zachycen, rozhodovala tedy s úplným zjištěním stavu věci, resp. stav věci byl zjištěn jak zákonem požadovaným způsobem, tak v zákonem požadované míře a o tomto zjištění nejsou podle žalované důvodné pochybnosti.

Ohledně žalobní námitky týkající se postupu žalované při ukládání pokut a při rozhodování o její výši, se žalovaná vyjádřila tak, že v souladu s § 61 odst. 2 zákona přihlédla při ukládání sankce k povaze vysílaného programu, k postavení žalobce na mediálním trhu se zřetelem k jeho povinnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Nepostupovala tedy v rozporu s § 61 odst. 2 zákona. Žalovaná dále v souladu s § 61 odst. 3 zákona stanovila výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání. Finanční prospěch v konkrétní výši nelze dostupnými důkazními prostředky prokázat, proto tato skutečnost neměla na stanovení výše pokuty vliv. Podle žalované je rozhodující, aby správní orgán neopomenul posoudit zákonem daná kritéria, aby bylo zabráněno možné libovůli ze strany

správního orgánu. Ohledně kritéria případného finančního prospěchu má žalovaná za to, že z užití formulace lze dovodit, že toto kritérium nebylo hodnoceno ani v neprospěch žalobce. Proto má žalovaná za to, že své povinnosti posouzení jednotlivých zákonných kritérií dostala. Pokud jde o namítané údajné rozšíření taxativního výčtu kritérií spočívající v konstatování, že účastník řízení danou povinnost porušil opakovaně a byl na její porušení upozorněn a byl také sankcionován, pak k tomu žalovaná uvedla, že toto konstatování nemělo žádný vliv na výši uložené pokuty, což je v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí výslovně uvedeno.

Pokud jde o námitku žalobce, že Rada postupovala v rozporu s § 59 odst. 1 a 3 zákona, neboť měla ve vztahu k v předmětném pořadu upozornit žalobce na tvrzené porušení povinnosti a stanovit žalobci lhůtu k nápravě, žalovaná ohledně této námítky trvá na tom, že žalobce byl opakovaně v minulosti upozorněn na porušování ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona a rovněž byl za uvedené protiprávní jednání již v minulosti sankcionován. Žalovaná má tedy za to, že uvedená podmínka předchozího upozornění splněna byla. Zároveň žalovaná poukazuje na to, že ze znění dotyčného ustanovení zákona rozhodně nevyplývá povinnost žalované opakovaně upozorňovat provozovatele vysílání na porušování těchto zákonných povinností a stanovovat mu lhůtu k nápravě vždy ve vztahu k jednotlivému konkrétnímu pořadu, jehož odvysíláním nově došlo k porušení zákazu. Pokud by před uložením pokuty musela žalovaná upozornit provozovatele vysílání na porušení zákona a stanovit lhůtu k nápravě, ve svém důsledku by to znamenalo, že za již odvysílání pořad by nebylo možno pokutu uložit resp. by k uložení mohlo být přistoupeno pouze v případě, že by došlo k opakovanému vysílání téhož pořadu. Pokud žalobce poukazoval na výčet upozornění a správních řízení uvedených v napadeném rozhodnutí s tím, že ve všech případech šlo o typově odlišný skutek, k tomu žalovaná uvedla, že šlo o příkladmo uvedená správní řízení a jejich výčet tedy není konečný. Která další správní řízení byla se žalobcem pro porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona vedena, je žalobci i žalované známo. Zákon se nezmiňuje o tom, že by mělo být takové upozornění vydáváno pro každý typ pořadu.

Pokuty jde o závěrečnou námitku, že Rada postupovala v rozporu se zásadami správního trestání, neboť podle žalobce neprodleně po odvysílání posuzovaného pořadu neupozornila žalobce na možné porušení zákona a tím upřela pokutě její preventivní funkci a když popis skutku uvedený v oznámení o zahájení správního řízení je nedostatečný, žalobce se tak údajně nemohl k vytýkaným sekvencím dostatečně fundovaně vyjádřit, k tomu žalovaná uvedla, že ani preventivní funkce trestu ani princip práva na spravedlivý proces nebyly postupem Rady porušeny. Ohledně vymezení předmětu řízení trvá žalovaná na tom, že předmět řízení byl dostatečně vymezen již v oznámení o zahájení správního řízení, kdy byl skutek vymezen nejen časově a obsahově, ale též popisem vytýkaných cen a jejich působením na dětského diváka a je tedy nepochybné, pro jaký skutek bylo řízení zahájeno. Žalobce se přitom mohl k vytýkaným sekvencím vyjádřit. V oznámení o zahájení správního řízení Rada uvádí pouze stručné informace o tom, co bylo shledáno závadným, neboť při zahájení řízení má správní orgán vědomosti o skutkových okolnostech pouze v rozsahu, který umožní jejich předběžné právní zhodnocení, přičemž nejde o informace zvláště kvalifikované, ale jde o informace, které mají nezbytnou míru určitosti a věrohodnosti, která zabezpečuje, že řízení není zahájeno a vedeno na podkladě informací neověřených, nejasných či zjevně nevěrohodných. Prokázání porušení zákona je pak předmětem dále vedeného správního řízení, v němž měl žalobce všechna práva účastníka řízení.

Dále, pokud jde o návrh na moderaci uložené sankce, žalovaná uvedla, že toto uplatnění moderace v daném případě neshledává namístě, neboť žalobce porušil zákon, dopustil se správního deliktu, přičemž uložená pokuta ve výši 200.000,- Kč není pokutou

zjevně nepřiměřenou, ale jde o pokutu, která odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí dle § 60 odst. 3 písm. d) zákona. Z výše uvedených důvodů žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze rozhoduje ve věci podruhé poté, co jeho předchozí rozhodnutí ve věci, rozsudek ze dne 25.8.2009, čj. 10 Ca 125/2009-54, byl Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 10.11.2010, čj. 6 As 3/2010-89, zrušen.

Městský soud v rozsudku ze dne 25.8.2009, čj. 10 Ca 125/2009-54, shledal oprávněnou námitku žalobkyně, že je nezbytné, aby hodnocení posuzovaného pořadu bylo založeno na osobní znalosti osob, které o správním deliktu a sankci rozhodují, v daném případě členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání a přestože si je žalobkyně vědoma toho, že žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, cit. „*Rada se po zhlédnutí obrazově-zvukového záznamu pořadu ztotožnila se závěry analýzy*“, žalobkyně má za to, že žalovaná (Rada) posuzovaný pořad nezhlédla, a za účelem posouzení věci se spokojila pouze s analýzou. Tento závěr žalobkyně dovozovala ze skutečnosti, že ve správním spise není založen protokol o promítnutí posuzovaného pořadu podle ust. § 18 správního řádu, jak by tomu v daném případě mělo být.

Nejvyšší správní soud naproti tomu v zrušujícím rozsudku ze dne 10.11.2010, čj. 6 As 3/2010-89, uvedl, že „městský soud nesprávně právně posoudil otázku dokazování zhlédnutím obrazově zvukového záznamu daného pořadu.“ a naopak dovedl, že „Ze správního spisu je pak zřejmé, že součástí podkladů pro rozhodnutí stěžovatelky byl i zvukově obrazový záznam předmětného pořadu „Nejúžasnější videa světa II“, který ostatně tvoří přílohu správního spisu (na disku CD). Rozhodnutí stěžovatelky je postaveno na zjištěních, které mohla stěžovatelka získat pouze detailním studiem předloženého zvukově obrazového záznamu. Z toho dle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí je postaveno na skutkových zjištěních majících původ ve zvukově obrazovém záznamu předmětného pořadu, který je jeho formou existence sui generis. Podstatnou pro posouzení dané otázky je proto skutečnost, zda stěžovatelka při svém zasedání, kdy bylo rozhodováno o předmětné pokutě, měla k dispozici správní spis, jenž by jí umožnil zjistit obsah předmětného pořadu, resp. zda měla možnost porovnat a zhodnotit, zda předmětný pořad obsahuje prvky, které mohly ohrozit psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých. **Přitom pro posouzení této otázky není významné, zda analýzu zvukově obrazového záznamu pořadu provedla přímo stěžovatelka, anebo Úřad stěžovatelky jako její organizační složka, a zda se stěžovatelka jako kolegiální orgán seznámila s obsahem posuzovaného pořadu odvysílaného žalobkyní bezprostředně zhlédnutím projekce audiovizuálního díla, anebo prostřednictvím analýzy pořadu provedené Úřadem stěžovatelky.**“ (zvýrazněno Městským soudem v Praze).

Z tohoto důvodu pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že nedošlo k porušení ust. § 50 odst. 3 správního řádu, neboť Úřad stěžovatelky je vytvořen, aby pro Radu pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) zajišťoval úkoly spojené s odborným, organizačním a technickým zabezpečením její činnosti a je jejím orgánem (ust. § 11 odst. 2 zákona o vysílání). Dále pak Nejvyšší správní soud uvedl, že zvukově obrazový záznam pořadu na určitém nosiči představuje dokument vzešlý z činnosti Rady a je lhostejno, zda z činnosti Úřadu či činnosti Rady samotné; právně významnou skutečností zde je obsah vysílaného pořadu. Již k zahájení řízení o udělení pokuty je třeba seznámit se s obsahem vymezeného pořadu a takový úkon nelze provést i jinak než zhlédnutím (a slyšením) zvukově obrazového záznamu. Analýza záznamu prováděná Úřadem Rady, která je obsahem správního spisu, pak

má obecné náležitosti protokolu (§ 18 správního řádu) svědčícího o tom, co bylo viděno a slyšeno.

Právní názor městského soudu k otázce dokazování zhlédnutím obrazově zvukového záznamu daného pořadu neshledal Nejvyšší správní soud správným a v důsledku toho rozsudek městského soudu zrušil, přičemž v ostatních kasačních námitkách stěžovatele nepřisvědčil. Nejvyšší správní soud věc vrátil Městskému soudu v Praze k novému projednání.

Jelikož v žalobě byla zpochybněna otázka dokazování, mimo jiné, že z obsahu správního spisu nelze učinit závěr o tom, že se členové Rady seznámili s obsahem pořadu tak, že by shlédli jeho obrazový záznam, a posouzení této otázky bylo usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 20.1.2011, čj. 7 As 57/2010-60, předloženo k rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, soud v zájmu ochrany práv a oprávněných zájmů žalobkyně se rozhodl vyčkat rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a do té doby řízení o žalobě ve smyslu ust. § 48 odst. 2 písm. e) s.ř.s. usnesením ze dne 30.6.2011, čj. 10 A 292/2010-117, přerušil.

Usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3.4.2012, čj. 7 As 57/2010-82, byla sporná otázka dokazování posouzena tak, že **„Rada pro rozhlasové a televizní vysílání provádí jednotlivé důkazy při ústním jednání. Provádí-li dokazování ohledáním výjimečně mimo ústní jednání promítnutím audiovizuálního záznamu, musí být o provedení tohoto důkazu vyhotoven protokol podle § 18 správního řádu.“**

Usnesením ze dne 23. května 2012, čj. 10 A 292/2010-126, městský soud rozhodl o pokračování v řízení ve věci této žaloby.

V novém rozhodování ve věci Městský soud v Praze přezkoumal napadené správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního úřadu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), a vázán právním názorem vysloveném v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3.4.2012, čj. 7 As 57/2010-82, jímž bylo potvrzeno posouzení otázky dokazování mimo ústní jednání promítnutím audiovizuálního záznamu tak, jak jej učinil městský soud v původním zrušeném rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ pro své rozhodování vychází z nezákonných důkazů a z dokazování, které nebylo provedeno v souladu se správním řádem. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť mu tento postup umožňuje ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Z předloženého správního spisu soud zjistil, že Rada svým rozhodnutím ze dne 31. března 2008 zahájila se žalobcem správní řízení z moci úřední pro možné porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona, neboť odvysíláním pořadu Nejúžasnější videa světa II dne 16. března 2008 od 14.20 hodin na programu Prima televize se mohl žalobce dopustit porušení povinnosti nezařazovat v době od 6:00 hodin do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit psychický, fyzický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Oznámení o zahájení správního řízení spolu s usnesením o stanovení lhůty k vyjádření ze dne 25. dubna 2008 bylo žalobci doručeno dne 7.5. 2008, žalobce se k zahájenému řízení vyjádřil svým podáním ze dne 2. července 2008, přičemž Rada podáním ze dne 2.10. 2008 doručeným žalobci dne 8.10. 2008 žalobci sdělila, že došlo k doplnění podkladů pro rozhodnutí ve věci, přičemž z obsahu tohoto oznámení není patrné, o jaké podklady se jedná. Dále žalovaná usnesením vyzvala žalobce k písemnému vyjádření a případně k dalším návrhům a stanovila mu k tomu lhůtu. Dále se ve spisu nachází protokol o nahlížení do spisu ze dne 23. října 2008. Žalobce se rovněž ve věci vyjádřil podáním ze dne 31. října 2008. Dále se ve spisu nachází listina „analýza pořadu“ datovaná 22.8.2008, a dále se ve spisu nachází materiál analytického odboru jako podkladový materiál pro jednání Rady dne 17. a 18. února 2009. Pokud jde o písemný materiál tzv. analýzu, jedná se o materiál který obsahuje podrobný slovní popis obsahu předmětného odvysílaného pořadu, a dále jeho hodnocení, přičemž zpracovatelem tohoto materiálu je analytický odbor/oddělení televize, uvedený materiál není nikým podepsán. Součástí správního spisu je dále CD disk se zvukově obrazovým záznamem předmětného pořadu a rovněž napadené rozhodnutí ze dne 18. února 2009.

Pokud jde o samotné napadené rozhodnutí, Rada tímto rozhodnutím uložila žalobci pokutu ve výši 200.000,- Kč za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona, kterého se dopustil tím, že dne 16. března 2008 od 14:20 hodin na programu Prima televize odvysílal žalobce pořad Nejúžasnější videa světa II, který obsahoval drastické, detailní, několikrát opakované a dlouho trvající záběry skutečných událostí, doprovázené komentáři nadšenými či lehce zklamanými, které jsou způsobilé ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, čímž došlo k porušení povinnosti nezařazovat v době od 6.00 hodin do 22. hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Dále žalobci Rada uložila uhradit paušální částku nákladů správního řízení.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se podává, že Rada při posuzování předmětného pořadu dospěla k závěru, že došlo k porušení povinnosti provozovatele vysílání stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona, neboť záběry odvysílané v nedělních odpoledních hodinách, tedy v době, kdy se na televizi dívají především dětská diváci, by mohly ohrozit zejména psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých a ve svém konečném důsledku jejich vývoj fyzický. Dále se z odůvodnění na straně 6 rozhodnutí) podává, že Rada ukončila dokazování a následně vyzvala účastníka k vyjádření ve věci, přičemž oznámení o ukončení dokazování bylo účastníku řízení doručeno dne 8.10.2008. Rada, jak se dále uvádí v rozhodnutí na straně 7, hodnotila, zda uvedený pořad mohl ohrozit psychický, fyzický nebo mravní vývoj dětí či mladistvých. Rada provedla důkaz obrazově zvukovým záznamem pořadu, dále vyjádřeními účastníka řízení a analýzou předmětného pořadu, přičemž dospěla k závěru, že těmito důkazními prostředky je prokázáno, že se účastník řízení dopustil porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona. Rada neprovedla důkaz znaleckým posudkem, jak to navrhoval účastník řízení, neboť provedení takového důkazu neshledala potřebným ke zjištění stavu věci. Dále, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, Rada na základě obrazově zvukového záznamu konstatovala, že předmětný pořad obsahuje scény, které mohou na dětského diváka působit tísnivě, mohou v něm vyvolávat pocity strachu a úzkosti. Tyto působivé scény mohou též i dětského diváka citově otupit. Některé scény mohou též působit na dětského diváka návodně. Dále se v odůvodnění konstatuje, že v pořadu jsou zařazeny záběry skutečných tragických a dramatických událostí, v nichž bolest a utrpení skutečných lidí, v jednom případě dokonce i malého dítěte, se stávají jen formou zábavy televizního diváka, čímž může dojít k ohrožení zejména psychického vývoje dětí a mladistvých. Pořad na dětského diváka působí svou návodností,

kdy některé děti mohou na základě podobných příspěvků nabýt dojmu, že hazardováním se životem mohou získat uznání a slávu. Dětská potřeba nápodoby slavných a úspěšných v tomto případě může vést k vážnému zranění či dokonce úmrtí dítěte. Pořad též působí na dětského diváka vzbuzováním strachu a úzkosti, které mohou dětského diváka traumatizovat, a to detailním ztvárněním utrpení a bolesti skutečných lidí, ale i strachem o své vlastní bezpečí. Pořad též může vést k otupění dítěte k bolesti druhých a ke ztrátě přirozeného soucitu, což je velmi vážným rizikem pro zdravý psychický vývoj dětí a mladistvých. Jsou-li děti od raného věku konfrontovány s lidským utrpením způsobem, který je zlehčuje a který je prezentuje jako senzační podívanou, jak se tomu stalo v tomto pořadu, mohou některé děti reagovat ztrátou soucitu s trpícími. Dále se v odůvodnění konstatuje, že byly odvysílány záběry, které jsou nepochybně způsobily traumatizovat dětské diváky a mohou tak ohrozit psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých. Dále se z odůvodnění rovněž podává, že se Rada zabývala analýzou předmětného pořadu, přičemž Rada se po shlédnutí obrazově zvukového záznamu pořadu se závěry analýzy ztotožnila.

Vzhledem k výše uvedenému pak je v odůvodnění rozhodnutí konstatováno, že došlo k porušení povinnosti dle § 32 odst. 1 písm. g), přičemž Rada se neztotožnila s námitkami účastníka řízení, které byly v průběhu řízení uplatněny, a proto dospěla k závěru že v jsou dány zákonné podmínky pro uplatnění sankce. Pokud jde o výši uložené pokuty, Rada byla vedena úvahou, že program žalobce je programem plnoformátovým, je snahou provozovatele přilákat k obrazovkám maximální počet diváků, přičemž účastník řízení provozuje celoplošné vysílání, jedná se o provozovatele s velmi vysokým podílem sledovanosti na mediálních na mediálním trhu. Rada považuje porušování povinnosti za velmi závažné, vytýká konkrétní záběry, které působí traumatizujícím způsobem, stejně tak i celá atmosféra pořadu. Tedy při stanovení výše pokuty též zohlednila též míru zavinění, přičemž dotyčný pořad účastník řízení nemohl sám ovlivnit, avšak bylo na jeho rozhodnutí či vůli, zda tento pořad zařadí do vysílání. Za přitěžující Rada považovala čas, ve kterém byl pořad vysílán. Rada rozhodla o výši pokuty též s ohledem na skutečnost, že účastník řízení již povinnost danou § 32 odst. 1 písm. g) zákona porušil opakovaně, byl za její porušení upozorněn a byl již také sankcionován, ale nápravu účastník řízení nezjednal. Finanční prospěch Rada v úvahu nebrala, neboť nebylo možno jej prokázat. Na podkladě takto uvedeného Rada dospěla k závěru, že účastník řízení výše uvedeným jednáním porušil povinnost a uložila pokutu ve výši dvou procent horní zákonné sazby, tedy ve výši 200.000,- Kč.

Ve spisu se krom výše uvedených listin a CD žádný další materiál týkající se jednání Rady či provádění dokazování nenachází.

Podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového vysílání, ve znění pozdějších předpisů, je provozovatel vysílání povinen nezařazovat v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona pokutu od 20.000 Kč do 10.000.000 Kč uloží Rada provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud zařazuje do vysílání od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Podle § 61 odst. 2 zákona při ukládání pokuty za porušení povinnosti podle tohoto zákona Rada přihlíží k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Podle odstavce 3 Rada stanoví výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání a k výši případného finančního prospěchu.

Podle § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Podle § 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

Podle § 53 odst. 6 správního řádu se o provedení důkazu listinou učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.

Především soud považuje za nutné uvést, že patřičný závěr o tom, zda v konkrétním případě ze strany provozovatele televizního vysílání došlo k porušení jeho povinnosti dle § 32 odst. 1 písm. g) zákona, je na rozhodnutí samotné Rady jakožto orgánu, který dohlíží (mimo jiné) na dodržování zákona a takový závěr je tedy věcí především úvahy tohoto orgánu. Žalobce v rámci jeho námitek poukazoval mimo jiné na to, že Rada svůj závěr ohledně porušení povinnosti založila na písemném materiálu (analýze), a to aniž vyslyšela návrh žalobce na provedení důkazu znaleckým posudkem (odborným posouzením) ohledně otázky týkající se porušení zákona. Dále žalobce (byť v jiné jeho námitce) brojil proti postupu Rady ve vedeném řízení potud, že ze správního spisu není zřejmé, kdy byl proveden důkaz shlednutím záznamu předmětného pořadu, resp. žalobce zpochybnil vůbec tu skutečnost, že by Rada v rámci jejího rozhodování pořad skutečně shlédla. S těmito námitkami se soud tudíž musel vypořádat přednostně, neboť podstatná vada řízení spočívající v chybně provedeném dokazování v rámci zjišťování skutkového stavu a posuzování věci by nemohla vést k jinému závěru, než ke zrušení rozhodnutí, aniž by soud mohl přezkoumat i závěr ohledně samotného porušení zákona. V takto naznačeném směru potom ze spisového materiálu vyplynulo, že žalobce nejprve obdržel oznámení o zahájení řízení s výzvou k vyjádření, poté bylo žalobci sděleno správním orgánem, že došlo k doplnění podkladů pro rozhodnutí ve věci a zároveň bylo žalobci sděleno, že Rada ukončila dokazování, a to navzdory tomu, že se ve spisu ohledně provedení dokazování nenachází ani žádný písemný záznam či protokol a není tak vůbec zřejmé, jaké důkazy byly prováděny a jakým způsobem toto dokazování bylo provedeno. Poté bylo při zasedání Rady přijato napadené rozhodnutí, přičemž pokud je v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedeno, že Rada vycházela z provedených důkazů, pak ale jejich provedení z obsahu spisu vůbec nevyplývá. Navíc, při úvaze, že by se dokazování vedlo až na samotném zasedání Rady dne 17. či 18. března 2008, pak není zřejmé, proč Rada dokazování prováděla až poté, co bylo účastníkovi písemně sděleno, že Rada dokazování ukončila (viz oznámení ze dne 2.10.2008). Ani pro jeden ani pro druhý závěr však ve spise není žádná opora, jakož i pro provedení jakéhokoliv jiného důkazu, o němž se potom opírá samotné napadené rozhodnutí. Ze správního spisu tedy vůbec nevyplývá, jaké dokazování bylo v dotyčném řízení provedeno, jakou formou a které konkrétní důkazy byly Radou provedeny, to se částečně podává až z odůvodnění posléze vydaného napadeného rozhodnutí,

kde je však znovu pouze konstatováno, že jako důkaz pro posouzení sloužilo vyjádření účastníka řízení, analýza pořadu a záznam.

Krom výše uvedeného pak je třeba dále poukázat na to, že, jak to plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí, Rada závěr o tom, že k porušení povinnosti žalobcem jako provozovatelem v daném případě došlo, založila na tom, že tento závěr a porušení zákona žalobcem byl prokázán důkazními prostředky, za něž označila obrazově zvukový záznam pořadu, vyjádření účastníka řízení a dále i analýzu předmětného pořadu (viz strana 7 rozhodnutí). K tomu je třeba odkázat na úpravu správního řádu ohledně dokazování, resp. zjišťování skutkového stavu dané konkrétní věci, přičemž je třeba striktně odlišit skutkový stav ve smyslu zjišťování skutkově významných okolností, jež jsou rozhodné pro posouzení věci, a je třeba tyto skutkové okolnosti odlišit od jejich hodnocení ve vztahu k tomu (v daném případě), zda došlo k porušení povinnosti žalobcem dle § 32 odst. 1 písm. g) zákona. Dále je rovněž třeba zohlednit rozdílnost pojmu podklady pro rozhodnutí (jde o podkladové materiály shromážděné k rozhodnutí v širším smyslu) a důkazní prostředky (kterými se prokazují skutkové okolnosti a stav věci). Soud je toho názoru ve vztahu k projednávané věci, že pokud jde o zjišťování skutkových okolností, jedná se o okolnosti týkající se v podstatě samotného odvysílání určitého pořadu s určitým obsahem a v určitém čase, avšak pokud jde o hodnocení a vyřešení otázky, zda tímto odvysíláním (tímto skutkem) došlo k porušení ustanovení zákona, tedy v daném případě zda žalobce jako provozovatel porušil povinnost nezařazovat v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, pak takový závěr již musí být úvahou a na posouzení samotného orgánu Rady, která sice při této své úvaze bude vycházet z podkladových (pomocných) materiálů připravených odborným aparátem jejího úřadu, nemůže však své rozhodnutí a toto posouzení nahradit či přenést na závěr obsažený v podkladovém materiálu a tento využít jako důkaz porušení povinnosti. To, zda konkrétní provozovatel odvysíláním konkrétního pořadu porušil zákon, je věci úvahy Rady a takový závěr nelze dovodit z podkladového materiálu, byť označeného jako „důkaz“, navíc pokud takový materiál ani jako důkaz sloužit nemůže. Podle § 51 správního řádu totiž lze k provedení důkazů užít pouze takových důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde přitom zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Pokud Rada onen závěr o porušení povinnosti žalobce měla za prokázaný důkazem – analýzou pořadu, pak jednak, jak již bylo řečeno, tento materiál důkazem dle správního řádu vůbec není, neboť se jedná jen o podkladový materiál, a dále pak Rada ohledně závěru o porušení povinnosti neprovedla hodnocení svou vlastní úvahou, což jí dle zákona přísluší. Podkladový materiál, jakým dotyčná analýza bezpochyby může být, může sloužit jako zcela neformální podklad či pracovní materiál pro členy Rady, avšak nelze tuto analýzu použít jako důkazní prostředek v řízení, z něhož by bylo navíc možno činit závěr o tom, že došlo nebo nedošlo k porušení povinnosti provozovatele vysílání (srov. Rozhodnutí NSS č.j. 2 As 58/2008-77, a především usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3.4.2012, č.j. 7 As 57/2010-82). Dále je třeba upozornit na to, že ani vyjádření účastníka k zahájenému řízení není důkazem dle § 51 správního řádu, jak je to rovněž uvedeno v napadeném rozhodnutí, naopak jako důkaz může (a dokonce musí) sloužit zvukově obrazový záznam dotyčného pořadu, přičemž ale to, zda tento důkaz (kdy a jakým způsobem) vůbec v řízení proveden byl, ze spisu patrné není, neboť jak bylo uvedeno výše, o provedení tohoto důkazu nebyl sepsán žádný protokol ani záznam. Uvedený nedostatek nelze zhojit tím, že v samotném vydaném rozhodnutí je poté uvedeno, že takový důkaz proveden byl. Správní řízení musí, zejména pokud jde o prokazování skutkových okolností, probíhat zcela transparentně a účastníkovi řízení musí být zřejmé nejen to, jaké důkazy správní orgán provede, ale i to, zda a jak budou

nebo byly takové důkazy provedeny, musí být dána možnost se k nim vyjádřit a poté musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, jak správní orgán tyto důkazy vyhodnotil. Podle § 18 správního řádu platí, že o ústním jednání, o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou či ohledání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, se sepisuje protokol. V případě neveřejného provádění těchto úkonů je třeba o tom alespoň učinit záznam do spisu, že takový úkon (a jaký) vůbec proveden v průběhu řízení byl. Pokud by tomu tak nebylo a správní orgán by se spokojil pouze s postupem založeným na založení blíže neurčených listin do spisu a na jakémsi formálním oznámení účastníkovi, že správní orgán dokazování ukončil (bez toho, aby tak učinil i faktickým úkonem - dokazováním), pak takový postup je nezákonný a nepřípustný. V předloženém správním spisu se žádný záznam o provedení důkazů nepodává, proto soud dospěl k závěru, že dotyčné řízení bylo zatíženo vadou, spočívající v nedostatku ohledně způsobu dokazování, přičemž tato skutečnost může mít podstatný vliv i na samotné vydané rozhodnutí a posouzení věci.

Výše popsané vady řízení se soudu jeví jako natolik závažné, že nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí z důvodu uvedeného v § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude na žalovaném, aby se ve shora naznačeném směru důsledně se všemi naznačenými pochybnostmi zejména ohledně provedení dokazování a ohledně jeho rozsahu vypořádal a ve věci znovu rozhodl. Soud se potom z uvedených důvodů již nezabýval námitkami, jež směřovaly proti samotnému posouzení porušení povinnosti žalobcem, přičemž ze stejného důvodu neprováděl při jednání ani důkaz obrazově zvukovým záznamem předmětného pořadu.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má účastník, který má ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V daném případě soud úspěšnému žalobci přiznal plnou náhradu těchto nákladů za původní řízení před městským soudem, za řízení kasační i nynější řízení, které tvoří zaplacený soudní poplatek 2.000,- Kč, dále odměna za právní zastoupení za pět úkonů právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby a účast při jednání, vyjádření ke kasační stížnosti a vyjádření ze dne 28.3.2011) po 2.100,- Kč za jeden úkon dle § 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a k tomu tři režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, k tomu DPH, celkem tedy tyto náklady činí 16.328,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13.června 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu